

Hvordan Sammenhængen er, veed jeg, som sagt, ikke, men jeg veed, at der blev sagt, dengang den paagældende Finantslov blev vedtagen, at det var en Pryd for den, at de seer store Kanoner støde paa den, og det er derfor beklageligt, at det skal være saa længe, inden det kan komme til Fuldkommenhed med disse Kanoner, og de kunne blive stillede op paa deres Plads, saa at vi kunne faae at se, hvorledes de se ud. Det vilde være en Mærkelighed, dersom Kontrakten om disse Kanoner skulde være af den Bessaffenhed, at vi skulde være udsatte for at komme til at betale dem og dog ingen faae, det vilde være beklageligt. — Der er ikke saa saa Ting med Hensyn til den foreløbige Bevilling, jeg kunde fristes til at omtale, men vi kunne jo have mere end nok at gjøre med det, der virkelig foreligger. Vi have af den ærede Læser, som først havde Ordet (Magen), hørt hans Formening om mange Ting, og han kom da ogsaa, hvad der jo ligger naturligt for ham, ind paa Fortolkninger af Grundloven. Det er jo bekendt, at det meget ærede Medlem er stærk i Fortolkninger, og det maa sandelig siges, at nu er ogsaa virkelig netop Riben kommen til, at Fortolkninger kunne gjøres nødige. Jeg vil nu gjerne sige et Par Ord angaaende det, at det ærede Medlem stadig fremsætter det som en ubetinget Pligt, at Landsting og Folkething skulle forliges, og hvis det ikke sker, ja, saa have vi naturligvis ingen Finantslov. Dette Sidste ere vi nu fuldkommen enige om. Jeg vilde nu gjerne udtale min Mening om dette Forligsvæsen, og det er da denne, at det aldeles ikke er min Mening — og jeg antager heller ikke, at det fremsættes som noget Ubetinget — at Landstinget absolut skal bevilge hverken Mere eller Mindre, men netop lige de samme Bevillinger som Folkethinget. Jeg har havt den samme Formening, at Landstinget i saa Henseende staar ligesaa frit som Folkethinget, det er min fuldkomne Mening, men saa er der noget Andet, jeg vil have med, og saa komme vi ind paa at tale lidt om Grundloven, og hvad der staar i den. Der staar i Grundlovens § 49, at, forinden Finantsloven er vedtagen, maa Statterne ikke opkræves, og ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven eller en Tillægsbevillingslov. Det maa vel være en given Ting, i alt Fald er det min Mening, og jeg er vis paa, at Mange ere af den samme Mening, at det er Ministeriet, der efter Grundloven er ansvarlig for Regjeringens Førelse, og det kan paa ingen mulig Maade opstilles, at naar Landsting og Folkething ikke enes om Finantsloven, staar det til Regjeringen at udfylde det, der mangler (Afbrudelse). Ja, det kan foredrages paa en Lærestol, en Professor kan foredrage det, men man faar Ingen med sund Memneforstand til at gaa ind paa den Tanke. (Floug: Saa gaar Alt i Staa, saa gaar Staten i Stykker!). Nei, det gjør Staten

ikke, det ærede Medlem, som kaster disse Bemærkninger ind, har mange Gange i tidligere Dage været med til at paavise en Udvei i et saadant Tilfælde, Staten gaar ikke i Stykker for det. Det maa det ærede Medlem ikke glemme. Vel ere vi blevne ældre og til Mars, men vi ere ikke ældre, end at vi maa kunne huske, hvad vi selv have sagt i Fortiden. Det ærede Medlem har været med saa godt som Noget til at kaste et Ministerium. (Floug: Nei, aldrig!). Det har det ærede Medlem været med til mange Gange, og at Ministrene i Genhold til Grundlovens § 12 have et uafviseligt Ansvar for Regjeringens Førelse, kan vel Ingen benegte. Jeg er altsaa forsaavidt enig i, at Folkething og Landsting staa frit med Hensyn til Bevillingerne, men derimod er Regjeringen ikke fri, og jeg vilde egentlig gjerne høre, hvorledes Tilstanden vilde blive, naar det blot kom an paa at opstille den Sætning, at Folkething og Landsting skulle enes. Hvis de ikke kunne det, er der naturligvis ingen Finantslov vedtagen, men jeg tvivler jo ingenlunde om, at det ærede Medlem, som først havde Ordet idag, strax kommer til den Slutning, at saa kan Ministeriet paa eget Ansvar tilveiebringe en Finantslov! Deril siger jeg, at, dersom det bliver Resultatet af en Fortolkning af Grundloven, saa er det næsten en given Ting, at vi ville komme til at regjeres ved Finantslove, som Regjeringen skriver, og som den selv vedtager, men som Rigsdagen ikke vedtager. Nei, det ærede Medlem maa fortolke paa sin Vis, saalænge han vil, men det er jeg overbevist om, at den Fortolkning faar han aldrig det danske Folk i dets store Flerhed til at gaa ind paa, og jeg kan forøvrigt heller ikke tro, at Regjeringen er saa glad ved provisoriske Finantslove eller er saa enig med det ærede Medlem i, at dette alene kan være Udgangen af en saadan Strid. Vi have dog set, at det høitærede Ministerium ifjor to Gange forsøgte, om det kunde bringe et andet Folkething tilsteede o: appellerede til Bælgerne for at se, om det virkelig var Befolkningens Mening, at Folkethinget skulde blive ved at opponere med Hensyn til Bevillinger. Jeg kan ikke forstaa, at en Regjering vil indlade sig paa at appellere til Bælgerne, naar det ingensomhelst Betydning skal have, og endnu mindre kan jeg forstaa den Vagt, som efter det ærede Medlems Mening skal fra dette Things Side lægges paa, at det ikke paa nogen mulig Maade giver efter, idet det-saa skulde hedde sig, at vi helt vare fatte ud af Bestillingen ikke blot med Hensyn til Finantsloven, men i det Hele taget. Dersom det ærede Medlem tænkte sig, at han var Folketingsmand og to Gange havde været fremme paa Bæltribunen og Udsalget af Bælget blev et saadant, at det gif hans Tankegang imod, kunde det ærede Medlem da ikke tænke, hvor haardt det er at stille Fordringer til et Folkething, som